

НАША СИЛА В ЄДНАННІ

У цей тяжкий для країни час протистоянь у суспільстві українці тягнуться один до одного, прагнучи нагадати про наші споконвічні цінності, відновлюючи тим самим стійкість духу й впевненість у власних силах.

Першими автограф отримують наймолодші шанувальники творчості Бориса Олійника

Василь Маціон, член клубу «Чарівна мить»

20 січня 2014 року члени Академії пенсіонерів разом із громадськістю міста провели зустріч із великим сином нації, Героєм України, поетом та громадським діячем Борисом Іллічем Олійником. На сьогодні він є дійсним членом НАНУ, головою Українського фонду культури, почесним академіком Академії мистецтв України, лауреатом Державної премії СРСР і Державної премії УРСР.

Опікувався організацією цього заходу наш одноклубник, заслужений працівник культури, композитор, поет, почесний громадянин міста Біла Церква та близький друг Бориса Ілліча Анатолій Іванович Кульчицький.

Першою зустріла великого митця бібліотека-філія №10, що на масиві Піонерському. Завідувачка Ганна Нагорна провела невелику екскурсію своїми «володіннями», розповіла про читачів, показала приміщення майбутнього музею Миколи Вінграновського. Поет залишив свій запис у книзі почесних гостей бібліотеки та подарував їй декілька своїх книг із автографом.

Надзвичайно душевна та змістовна зустріч Бориса Олійника з шанувальниками його творчості відбулася того ж дня в гостинній залі Київського обласного музично-драматичного театру ім. П. Саксаганського. А розпочався літературний вечір піснею «Дивніша з див» на вірші почесного гостя, музику до якої написав Анатолій Кульчицький. І коли він запросив на сцену Бориса Олійника, аби всі присутні «почули живе слово поета», зал нестримно зірвався оплесками – щирими й завзятими, як сама творчість великого українця. Воно ніби здається, що сьогодні, в бурхливому вирі суспільно-політичних подій, немає місця високій поезії великого майстра слова. Але це лишень здається, бо здебільшого філософська лірика Бориса Олійника, тонко переможена патріотичною, громадянською і навіть інтимною, сприймалася як своєрідний рецепт виходу із непротих життєвих ситуацій, як цінний дороговказ громаді, що усвідомлює свою відповідальність перед прийдешніми поколіннями. Автор не дорікає, не звинувачує нікого, навпаки, – спону-

кає до роздумів, до діалогу із власним сумлінням, до відповідальності за прийняті рішення:

*Хто його зна, українська еліто,
Чом, коли іншим щедріє весна,
Нам то посухи викошують жито,
То перестужі гарцюють по квіту,
- Хто його зна?*

*Хто його зна, патріоти завзяті,
З ким ви засиділись так допізна,
Що й не втямки, чи ми газди у хаті,
Чи в козачках у новітньої знаті,
- Хто його зна?*

Борис Олійник читає власні поетичні твори

Зачаровано слухали глядачі це воістину живе слово поета. Прості та змистовні вірші, переплетені нитками тонкого гумору, проникали в серця, бентежили душі. Присутні в залі білоцерківці різного віку, з різними поглядами та переконаннями відчували неперервний зв'язок між минулим і сьогоденням. Поезія Бориса Олійника – це жива й усім зрозуміла історія нашої країни. Поет учить нас враховувати помилки минулого, щоб творити майбутнє.

Багато слів вдячності прозвучало на адресу Бориса Олійника за його талант та працьовитість, небайдужість та щирість, за гумор і щедрість душі. У виконанні артистів театру та дітей міста звучали пісні на вірші великого поета України. Він захоплено слухав власні твори, був дуже вдячний учасникам концерту та порадував їх своїми новими збірками з авторським підписом.

Наша загальна сила - у єднанні, у вагомості слова, яке витікає з доброї душі українця, у невмирущості нашої української нації, відданості інтересам своєї Батьківщини і високій працелюбності. А коли віршовані рядки промовляють до нас голосом автора, вони оживають, здобуваючи безсмертя!

P.S. Матеріал з Вікіпедії.

Борис Олійник – автор понад 40 книг віршів, есе, статей, які виходили в Україні, в усіх республіках СРСР, перекладалися російською, чеською, словацькою, болгарською, польською, сербською, румунською, італійською та іншими мовами.

Борис Олійник першим на державному рівні 1988 року в Кремлівському палаці сказав про голодомор в Україні, запропонувавши створити «Білу книгу» про чорні діла 1932-1933 років.

У 90-их роках відвідав так звані «гарячі точки» країни, роблячи все можливе, щоб не проливалася кров, двічі потрапляв у заручники.

З 1995 по 2006 рік Борис Олійник – голова Постійної делегації Верховної Ради України в Парламентській Асамблеї Ради Європи, з 1996 по 2006 рік віце-президент Парламентської Асамблеї Ради Європи. 30 січня 2012р. Національною Академією наук України висунений кандидатом на здобуття Нобелівської премії.

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!

Цього дня актову залу вщерть заповнила людьми: тут і господарі – від малого до великого, - і гості, яких запросили на День народження рідної школи! Так, БЗШ № 21 відзначила своє 23-річчя!

Валентина Янішпольська

Скільки поколінь пішли з цього порога в самостійне життя, скільки білоцерківців мають свідоцтва й атестати з вказівкою про закінчення саме цього навчального закладу? Нехай рахують статистики... А ми розділимо радість урочистої днини і щиро побажаємо любові, надії й незламної віри в добро тим, хто тут працює й навчається.

Свій виступ-вітання директор Олег Мерімерін розпочав із трепетних спогадів, які сягнули в день 30 січня 1991 року, коли в новій школі на масиві Леваневського було велике свято, адже саме тоді учні й учителі стали повноправними господарями новобудови й одержали з рук будівельників символічний ключ від своєї другої домівки. «Я радий з того, що ми маємо неабиякі успіхи, про нас знають не лише рамках нашого мікрорайону, а й з усього масиву Леваневського до нас ідуть навчатися діти, отож нам довіряють, - зазначив Олег Володимирович і додав: - Зичу всім здоров'я, натхнення й здобутків на благо рідної школи, а в подальшому - на благо розквіту нашої Батьківщини!»

І хоча 23 роки тому тут навчалось 1500 учнів, а зараз майже вдвічі менше – 800, школа все одно залишається такою ж дзвінкоголовою, світлою,

Валерій Матвієць вручає іменну стипендію від фонду

навчального закладу нагороджено ученицю 11-А класу Юлію Кібенку, а учителя трудового навчання Журавську Анну Леонардівну, яка підготувала переможця міського етапу Всеукраїнських учнівських олімпіад, відзначено подякою та грошовою винагородою.

Яких тільки поважних відвідувачів не зустрічали в привітно-гостинних стінах цього навчального закладу. Але вперше серед них – вокальний ансамбль клубу «Діамант» Академії пенсіонерів, учасники якого привітали учнівський і учительський колективи із 23-річчям їхнього навчального закладу гарними піснями й душевними словами побажань подальшого розквіту, успіхів, перемог. А

Члени клубу «Діамант», учні БЗШ №21, директор школи Олег Мерімерін, куратор клубу Валерій Матвієць

яскравою від усмішок і гомону дітей, які роблять заклад живим і відкритим для спілкування, опанування новими знаннями, для зростання і власного становлення.

Від імені Благодійного фонду всіх присутніх привітав зі святом Валерій Матвієць, куратор клубу «Діамант», зазначивши, що в БЗШ № 21 навчаються талановиті діти й працюють досвідчені вчителі. Отож іменною стипендією за активну участь у громадському житті школи і міста та створення позитивного іміджу

також щиро подякували за співпрацю в рамках спільного проекту управління освіти і науки та Благодійного фонду «Єдність поколінь».

Усі виступи гостей переможувалися піснями дарунками та прекрасним звучанням класичних інструментальних творів у виконанні учнів БЗШ № 21 і вихованців музичної школи № 3.

З Днем народження, школо - незабутня коліско дитинства! Хай щастить і здоровиться твоїм учням та педагогам на мної, блаї літа!